

ANANSI. WORLD FICTION este un imprint al Editurii Trei

Anansi
CONTEMPORAN

RIKU
ONDA

Albine și tunete
îndepărtate

Traducere din limba japoneză și note de
Magda Ciubăncan

EDITORI:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL
ANANSI. WORLD FICTION:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:
Mădălina Marinache

DESIGN:
Andrei Gamaș

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ONDA, RIKU

Albine și tunete îndepărtate / Riku Onda ; trad. din lb. japoneză și note de Magda Ciubăncan. – București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2655-2

I. Ciubăncan, Magdalena (trad. ; note)

821.521

Titlul original: *Mitsubachi to enrai*
Autor: Riku Onda

First published as MITSUBACHI TO ENRAI in 2016 by Gentosha Inc. Publishers.

Copyright © Riku Onda, 2016

English translation copyright © Philip Gabriel, 2023

English language translation rights arranged with GENTOSHA INC. through Japan UNI Agency Inc, Tokyo

Copyright © Editura Trei, 2025,
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2655-2

CUPRINS

Concursul Internațional de Pian Yoshigae, ediția a VI-a	7
---	---

Repertoriu

Temă	13
Preludiu	15
Nocturnă	31
Tremolo	40
Cântec de leagăn	51
Tobe	60
Zui zui zukkorobashi.....	71
Clavecinul bine temperat, caietul I, preludiul nr. 1	82
<i>Rocky</i> , tema muzicală.....	91

Etapa I

There's no business like showbusiness	103
Baladă	112
Interludiu.....	121
Se naște o stea	130
It's only a paper moon.....	141
Aleluia.....	148
You'd be so nice to come home to.....	162
Romanță	173
Odă bucuriei	182

Etapa a II-a (partea întâi)

Ucenicul vrăjitor	193
Studiu pe clape negre	205
Rondo capriccioso.....	217
Studii-tablou	223

Cavalcada walkiriilor	229
Iubire	243
Etapa a II-a (partea a doua)	
Clair de lune	251
Over the rainbow	260
Ritualul primăverii	265
Focuri rătăcitoare	285
Rai și iad	294
Etapa a III-a	
Intermezzo	307
Carnaval.....	315
Sonata pentru pian	325
Bal mascat	342
Je te veux.....	356
Insula veselă	387
Război fără onoare.....	410
Finala	
Repetiție cu orchestră.....	433
La folle journée	442
Salut d'amour.....	479
Muzică	484
Rezultatele Concursului Internațional de Pian Yoshigae, ediția a VI-a.....	486

CONCURSUL INTERNAȚIONAL DE PIAN YOSHIGAE, EDIȚIA A VI-A

REPERTORIU

Etapa I

(1) J.S. Bach: O parte din *Clavecinul bine temperat*. Fuga trebuie să fie la cel puțin trei voci.

(2) Din Sonate de Haydn, Mozart, Beethoven — partea I sau o selecție care cuprinde și partea I

(3) O piesă din repertoriul compozitorilor romantici.

Durata interpretării nu trebuie să depășească 20 de minute.

Etapa a II-a

(1) Două studii la alegere de Chopin, Liszt, Debussy, Scriabin, Rahmaninov, Bartók sau Stravinski. Studiile nu trebuie să poarte semnătura aceluiași compozitor.

(2) O piesă sau mai multe la alegere de Schubert, Mendelssohn, Chopin, Schumann, Liszt, Brahms, Franck, Fauré, Debussy, Ravel sau Stravinski.

(3) Piesa *Primăvara și Asura*¹, compusă pentru ediția a VI-a a Concursului Internațional de Pian Yoshigae de compozitorul Tadaaki Hishinuma. Interpretarea publică a acestei piese înainte de concurs este interzisă.

Se exclud piesele interpretate în etapa I. Durata interpretării nu trebuie să depășească 40 de minute.

1. Referire la volumul de poezii *Haru to shura (Primăvara și Asura)* al scriitorului japonez Kenji Miyazawa. Asura reprezintă o serie de entități războinice, distructive, de proveniență hindusă, aflate într-o luptă continuă cu forțele binelui care vor să instituie armonia.

Etapa a III-a

Durata interpretării este limitată la 60 de minute, dar structura recitalurilor individuale rămâne la latitudinea fiecărui concurent.

Se exclud lucrările interpretate în etapele I și II.

Finala

Orchestra: Filarmonica din Shintōbu.

Dirijor: Masayuki Onodera

Candidații vor alege un concert din cele de mai jos, pe care îl vor interpreta împreună cu Filarmonica din Shintōbu.

Beethoven: Concertul nr. 1 op. 15 în do major pentru pian

Concertul nr. 2 op. 19 în si bemol major

Concertul nr. 3 op. 37 în do minor

Concertul nr. 4 op. 58 în sol major

Concertul nr. 5 op. 73 în mi bemol major *Imperialul*

Chopin: Concertul nr. 1 op. 11 în mi minor

Concertul nr. 2 op. 21 în fa minor

Schumann: Concertul op. 54 în la minor

Liszt: Concertul nr. 1 în mi bemol major

Concertul nr. 2 în la major

Brahms: Concertul nr. 1 op. 15 în re minor

Concertul nr. 2 op. 83 în si bemol major

Saint-Saëns: Concertul nr. 2 op. 22 în sol minor

Concertul nr. 4 op. 44 în do minor

Concertul nr. 5 op. 103 în fa major

Egipteanul

Ceaikovski: Concertul nr. 1 op. 23 în si bemol minor

Grieg: Concertul nr. 1 op. 16 în la minor

Rahmaninov: Concertul nr. 1 op. 1 în fa diez minor

Concertul nr. 2 op. 18 în do minor

Concertul nr. 3 op. 30 în re minor

Rapsodia op. 43 pe o temă de Paganini

Ravel: Concertul în Sol major

Bartók: Concertul nr. 2

Concertul nr. 3

Prokofiev: Concertul nr. 2 op. 16 în sol minor

Concertul nr. 3 op. 26 în do major

JIN KAZAMA

Etapa I

Bach — Clavecinul bine temperat, caietul I, Preludiul nr. 1 în do major

Mozart — Sonata nr. 12 KV 332 în fa major, Partea I

Balakirev — *Islamei*

Etapa a II-a

Debussy — Studiul nr. 1 „pentru cele cinci

degete, după domnul Czerny“ din 12 studii pentru pian, caietul 1.

Bartók — „Șase dansuri în ritmuri bulgare“ din *Mikrokosmos*, vol. 6

Tadaaki Hishinuma — *Primăvara și Asura*

Liszt — „Predica Sf. Francisc din Assisi către păsări“ din *Două legende* pentru pian

Chopin — *Scherzo* nr. 3 în do diez minor

Etapa a III-a
Erik Satie — *Je te veux*
Mendelssohn — „Cântec de primăvară“
op. 62 nr. 6 din *Cântece fără cuvinte*
Brahms — *Capriccio* op. 76 nr. 2 în si
minor
Debussy — *Suita Stampe*
Ravel — *Oglinzi*

Chopin — *Impromptu* op. 51 în sol bemol
major
Saint-Saëns / Jin Kazama — *Africa*, Fantezia
op. 89 pentru pian și orchestră

Finala

Bartók — Concertul nr. 3 pentru pian

AYA EIDEN

Etapa I
Bach — Preludiul nr. 5 în re major din *Clavecinul bine temperat*, caietul I
Beethoven — Sonata nr. 26 în la bemol
major, *Adio*, partea I
Liszt — *Valsul Mephisto* nr. 1, „Dans la
hanul din sat“

Etapa a II-a

Rahmaninov — *Studiul-tablou* op. 39 nr. 5
în mi bemol minor *Appassionato*
Liszt — Studiul nr. 5, „Focuri rătăcitoare“,
din *Studii de execuție transcendențială*

Tadaaki Hishinuma — *Primăvara și Asura*
Ravel — *Sonatina*
Mendelssohn — *Variațiuni serioase*

Etapa a III-a

Chopin — Balada op. 23 nr. 1 în sol minor
Schumann — *Novelette* op. 21 nr. 2 în re
major

Brahms — Sonata nr. 3 op. 5 în fa minor

Debussy — *Insula veselă*

Finala

Prokofiev — Concertul nr. 2 pentru pian

MASARU CARLOS LEVI ANATOLE

Etapa I
Bach — Preludiul nr. 6 în re minor din *Clavecinul bine temperat*, caietul I
Mozart — Sonata nr. 13 KV 333 în si bemol
major, partea I
Liszt — *Valsul Mephisto* nr. 1 — „Dans la
hanul din sat“

Etapa a II-a

Tadaaki Hishinuma, *Primăvara și Asura*
Rahmaninov — *Studiul-tablou* op. 39 nr. 6
în la minor *Allegro*

Debussy — Studiul nr. 5 „Pentru octave“
din *12 studii pentru pian*, caietul 1
Brahms — *Variațiuni* op. 35 pe o temă de
Paganini

Etapa a III-a

Bartók — Sonata Sz. 80 pentru pian

Sibelius — *Cinci piese romantice*

Liszt — Sonata în si minor (S.178)

Chopin — Valsul nr. 14 în mi minor

Finala

Prokofiev — Concertul nr. 3 pentru pian

AKASHI TAKASHIMA

Etapa I

Bach — Preludiul nr. 2 în do minor din
Clavecinul bine temperat, caietul I

Beethoven — Sonata op. 2 nr. 3 în do major, partea I

Chopin — Balada nr. 2 op. 38 în fa major

Etapa a II-a

Tadaaki Hishinuma — *Primăvara și Asura*

Chopin — Studiul op. 10 nr. 5 „pe clape negre“

Liszt — Studiul nr. 6, Temă cu variațiuni, din *Mari studii după Paganini* S.141

Schumann — *Arabesque* op. 18 în do major

Stravinski — *Petrușka*, partea a III-a

Etapa a III-a

Fauré — *Vals-capriciu* nr. 1 op. 30 în la major

Ravel — *Jocuri de apă*

Liszt — Balada nr. 2 în si minor S. 171

Schumann — *Kreisleriana*

Finala

Chopin — Concertul nr. 1 pentru pian

REPERTORIUM

TEMĂ

Nu mai știi de când e amintirea asta.

Cu siguranță însă că e din vremea copilăriei timpurii, când de-abia începusem să merg în picioare. Lumina se revărsa peste tot. Era o strălucire angelică, venită din niște înălțimi foarte îndepărtate, imperturbabilă, scaldând mărinimos toate lucrurile, fără deosebire.

Atunci, lumea părea un loc luminos ce se întindea până departe, aflat într-o stare etern tranzitorie și schimbătoare, un loc dumnezeiesc și înfricoșător deopotrivă. A avea o mireasmă dulceagă. În mirosul aerului ce mă învăluia ridicându-se de la pământ, un miros stătut de iarbă și fum care se regăsea doar în natură, se amestecase fără îndoială și o aromă dulceagă pe care nu o puteam ignora.

Adia o boare de vânt.

Foșnetul blând și răcoros îmi învăluia trupul. Încă nu știam că e freamțul frunzelor din vârful copacilor.

Dar asta nu era totul.

Aerul din jurul meu era plin de ceva, o formă compactă, densă și plină de viață, ba mică, ba mare, într-o continuă mișcare și transformare.

Oare cum aș putea să o descriu?

Deși încă nu puteam să-mi strig părinții pe nume, aveam senzația că deja căutam un mod de a exprima acest lucru prin vorbe. Cuvintele îmi stăteau pe limbă, eram gata-gata să le rostesc. Nu-mi mai trebuia decât foarte puțin ca să le găsesc.

Dar chiar înainte să o fac, un sunet nou a început să coboare de deasupra mea, atrăgându-mi imediat atenția.

Da, exact ca o rafală de ploaie torențială căzută din cer.

Un timbru luminos și puternic a cutremurat lumea.

Ca un val, ca o undă vibrând, reverberația lui s-a propagat prin toată lumea.

Ascultându-i ecoul, am avut senzația că întreaga mea ființă se cufundă în învăluirea lui și dintr-odată m-am liniștit.

Dacă acum aș mai putea vedea o dată scena aceea, cu siguranță că aș spune astfel: nenumărate albine roind peste dealuri și câmpii însorite erau note muzicale ce binecuvântau lumea.

Iar lumea era plină de o muzică magistrală.

PRELUDIU

Când a ajuns în intersecția mare, copilul s-a întors surprins, dar nu din cauza claxonului vreunei mașini.

Era chiar în mijlocul unui mare oraș.

Ba mai mult, era chiar în mijlocul Europei, într-un loc cosmopolit, unde se adunau cei mai mulți turiști din toată lumea.

Trecătorii erau de cele mai diverse naționalități și înfățișări, un mozaic de rase. Grupuri de turiști veniți din toată lumea se scurgeau unul după altul și, dimprejur, cuvinte din limbi cu sonorități diferite se apropiau și se îndepărtau asemenea unor mici valuri la malul mării.

Părând că se împotrivesc acestui flux de oameni, în mijlocul lor stătea drept băiatul. Nu era prea înalt, dar lăsa impresia că are să mai crească. Arăta de vreo paisprezece, cincisprezece ani și părea de o inocență copilărească pură.

Purta pălărie cu boruri largi, pantaloni din bumbac și un tricou kaki, iar pe deasupra, o jachetă bej, subțire. De pe un umăr îi atârna în diagonală, cu curea peste piept, o geantă mare din material textil. La prima vedere, părea un adolescent tipic, dar dacă te uitai mai atent, observai că emană senzația unei neobișnuite libertăți.

Chipul frumos ce i se zărea de sub borul pălăriei avea trăsături asiatice, dar ochii mari și pielea deschisă la culoare îl făceau greu de încadrat într-o naționalitate anume.

Privirea îi înota spre înălțimi.

Ca și cum zarva și forfota din jur nu ajungeau deloc la el, se uita calm într-un punct fix.

Urmărindu-i traiectoria privirii, un băiețel blond ce trecea pe acolo cu părinții lui a ridicat și el ochii spre cer. Dar chiar în clipa aceea mama l-a tras de mână și, parcă târându-l după ea, a pășit traversând strada. Copilul, care

rămăsese cu ochii la băiatul cu pălăria mare, maro închis, a renunțat în cele din urmă și a luat-o după mama lui.

Tânărul, care rămăsese nemișcat în mijlocul străzii, a observat că semaforul începuse să clipească intermitent și s-a grăbit să traverseze.

Cu siguranță auzise ceva.

Aranjându-și cureaua genții peste piept, se gândea la sunetul pe care-l auzise în intersecție.

Zumzetul albinelor.

Un sunet pe care-l știa încă din copilărie, un sunet pe care nu l-ar fi putut confunda cu nimic altceva.

Oare să fi venit albinele în zbor de pe lângă primărie?

Uitându-se grăbit în jur, a zărit ceasul de la colțul străzii și și-a dat seama că e în întârziere.

Trebuie să-mi respect promisiunea!

Ținându-și pălăria cu mâna, a luat-o vioi la fugă.

Deși era obișnuită să aibă răbdare, simțind că o cuprinde moleșeala, Mieko Saga a tresărit speriată.

Pentru o clipă nu și-a dat seama unde e, dar chiar în secunda în care se pregătea se uite în jur, l-a zărit pe băiatul ce se îndrepta spre pianul cu coadă și și-a amintit că se află la Paris.

Experiența o învățase că în astfel de momente nu trebuia să tresară, să privească în jur și să se îndrepte de spate. Dacă făcea asta, s-ar fi dat de gol că o luase somnul, așa că secretul era să-și ducă ușor mâna la tâmplă, prefăcându-se că ascultă cu atenție, apoi să se foiască un pic pe scaun, ca și cum ar fi fost obosită din cauză că stătuse în aceeași poziție prea mult timp.

Nu doar Mieko își ținea cu greu ochii deschiși. Putea să-și dea seama și fără să se uite că și cei doi profesori de lângă ea se aflau în aceeași stare. Alan Simon era un fumător înrăit și, dacă nu-și primea doza necesară de nicotină, își arăta destul de vizibil enervarea atunci când avea de-a face cu o execuție muzicală plictisitoare. Degetele începeau imediat să-i tremure.

Lângă el stătea Serghei Smirnoff care, sprijinindu-și trupul imens de masă, vizibil dezgustat, asculta muzica fără nici o tresărire. Însă era limpede că se gândește doar că imediat ce se termină piesa vrea să meargă la un pahar din băutura cu care-și împarte numele.

Și Mieko era la fel. Iubea cu ardoare muzica și viața deopotrivă, bucurându-se și de o țigară, și de o băutură. Își dorea ca tot chinul să se termine repede și să meargă toți trei să bea ceva împreună pe îndelete și să bârfească un pic pe marginea probelor susținute de participanți.

Probele pentru acest concurs se desfășurau în cinci mari orașe din lume: Moscova, Paris, Milano, New York și Yoshigae din Japonia. În afară de acesta din urmă, în toate celelalte orașe, pentru probe, se închiria o sală de concerte a unei școli de muzică faimoase.

Mieko știa că gurile rele bârfeau, întrebându-se de ce tocmai ei trei fuseseră aleși ca membri ai juriului pentru concursul din Paris, și adevărul e că făcuseră niște aranjamente pentru ca lucrurile să se întâmple astfel. Cei trei erau văzuți drept „gașca cea rea“, nu se dădeau înapoi nici de la câteva pahare de băutură în afara programului și erau mereu gata să vorbească pe șleau.

Pe de altă parte, toți trei aveau încredere în urechea lor muzicală. Poate că nu aveau cel mai grozav comportament, dar se știa bine că au o mare înțelegere și îngăduință față de reprezentațiile originale și față de muzică în general. Lumea avea încredere că, dacă era vorba să fie descoperită o nouă stea care să fi fost respinsă la concursul inițial de dosare, ei erau cei care o puteau face.

Dar chiar și ei își mai pierdeau uneori puterea de concentrare.

Într-atât era de plictisitoare proba care începuse după prânz. La început, fuseseră doi-trei candidați care păruseră promițători, ceea ce le crease unele așteptări, dar lucrurile n-au mai stat la fel după aceea.

Le părea rău pentru tinerii care cântau din tot sufletul, care executau piesele ca și cum aceea ar fi fost prima și ultima reprezentație din viața lor, dar ceea ce căutau ei era *o stea*, nu un tânăr talentat la pian. Erau douăzeci și cinci de candidați, și numărul afișat pe scenă era cincisprezece. Doar la gândul că pe lângă aceștia mai erau încă zece, Mieko a simțit cum o ia cu leșin. În astfel de momente, se gândea adesea că a fi membru în juriu nu e altceva decât o nouă formă de tortură.

În timp ce asculta, în ordine, Bach, Mozart, Chopin, Bach, Mozart, Beethoven, simțea din nou că o apucă amețea.

Pe copiii talentați, pe cei care aveau scânteie de geniu, îi simțea încă din prima clipă, de la prima notă. Unii dintre profesori se laudau chiar că îi simt din secunda în care urcă pe scenă. Cu siguranță unii copii aveau o aură a lor,

dar chiar și fără ea, era relativ ușor să-și dea seama de calitatea interpretării după doar câteva minute de audiție. E ceva incredibil de nepolitic și lipsit de empatie să te ia somnul, dar dacă interpretarea nu reușea să-i atragă nici măcar pe membrii juriului, care aveau atâta răbdare să asculte, atunci era foarte improbabil ca interpretul să aibă abilitățile necesare pentru a deveni un pianist profesionist a cărui muzică să-i atragă pe ascultătorii obișnuiți.

Sigur nu apare nicio minune.

Mieko credea cu tărie că și ceilalți doi îi împărțeau convingerile.

Concursul Internațional de Pian din Yoshigae se desfășura o dată la trei ani, iar anul acesta ajunsese la ediția a șasea. În lume erau multe concursuri internaționale de pian, dar cel din Yoshigae fusese foarte bine cotate în ultimii ani, motivul fiind că, de cele mai multe ori, cei care câștigaseră aici luaseră apoi premii și la alte concursuri renumite. Astfel, concursului din Yoshigae i se dusesse faima că e locul unde apar noile genii.

Mai mult, unul dintre câștigătorii edițiilor trecute fusese inițial respins la concursul de dosare. Pentru că exista posibilitatea ca un candidat talentat să nu fie recunoscut doar în urma trierii dosarelor, la Yoshigae, încă de la prima ediție, fusese organizată o secțiune dedicată celor respinși în faza de analiză a documentelor, iar el reușise să treacă de această audiție și intrase în concurs în proba de calificări. Apoi, parcurgând toți pașii și câștigând și celelalte două probe, a ajuns în finală și, spre surprinderea tuturor, a câștigat concursul. Lucrurile nu s-au oprit însă aici. În anul următor, a luat locul întâi la Concursul S, unul dintre cele mai renumite concursuri de pian din lume, și a devenit instantaneu o mare vedetă.

Astfel, așteptările erau mari și la ediția de anul acesta, iar candidații, știind probabil povestea Cenușăresei din trecut, se gândeau că, dacă norocul le surâde, acum putea să fie șansa lor. Era normal, așadar, să aibă mari emoții.

Câștigătorul de la ediția trecută fusese totuși student al unei faimoase universități de muzică și nu trecuse de faza dosarelor doar pentru că, fiind foarte tânăr, nu avea încă experiență competițională în CV. În realitate, rareori exista vreun decalaj între ce scria în documente și abilitățile reale ale pianistului. Dacă cineva ieșea în evidență încă de la o vârstă fragedă, exersând mereu și luând lecții sub îndrumarea unui profesor renumit, ajungea să aibă o foarte bună reputație în lumea artistică. Și era la fel de adevărat că, dacă nu avea și o oarecare înclinație spre un astfel de stil de viață, nu ajungea niciodată să fie remarcat. Era de neconceput ca cineva absolut necunoscut, un anonim,

să apară ca o cometă și să devină peste noapte vedetă. Mai existau uneori cazuri ale unor favoriți de-ale unor persoane importante, dar tocmai pentru că fuseseră crescuți cu foarte mare grijă, le era cu atât mai greu să-și părăsească cuibul. Cu o sensibilitate mediocră, nu aveau cum să devină pianiști de concert. Dacă nu aveau îndeajuns de multă forță fizică și lăuntrică și dacă nu aveau stăpânire de sine în tăvălugul de concursuri ce puneau asupra lor o presiune enormă, era extrem de greu să devină pianiști profesioniști.

Cu toate acestea, prin fața ochilor celor trei se perindau unul după altul o mulțime de tineri. Coadă pe care o formau nu avea sfârșit.

Prima cerință e o tehnică bună. Chiar și așa, nu există vreo garanție că poți deveni muzician adevărat. Chiar dacă ai noroc și îți faci debutul ca profesionist, asta nu înseamnă că poți și continua. Oare cât timp îți petrecuseră ei, încă de mici copii, în fața aceluși teribil instrument negru? Oare la câte plăceri ale copilăriei renunțaseră, luând pe umeri povara așteptărilor părinților lor? Căci, în adâncul sufletului, ei visau la ziua în care aveau să fie scăldați de aplauze furtunoase.

„Lumea acelor otaku¹ și lumea noastră chiar seamănă, nu-i așa?”

Dintr-odată i-au venit în minte cuvintele lui Mayumi.

Mayumi Ikai era prietena din liceu a lui Mieko, ajunsă acum scriitoare de romane polițiste de succes. Pentru Mieko, care se întorsese în Japonia după ce trăise un timp în străinătate și nu locuise în țară decât din clasa a noua până în clasa a douăsprezecea, Mayumi era una dintre foarte puținele ei prietene. Singura care se apropiase de Mieko, ce crescuse urmându-l pe tatăl său, diplomat la Ministerul de Externe, prin Europa și America Latină, fusese doar o singuratică precum Mayumi. Chiar și acum mai mergeau împreună uneori să bea câte ceva și, de fiecare dată când se întâlneau, Mayumi spune că lumea literaturii și lumea pianului clasic seamănă între ele.

— Uite, chiar seamănă, nu-i așa? a spus ea odată. Mulțimea de concursuri de muzică și mulțimea de premii literare pentru „Cel mai bun debut”. Sau când cineva se înscrie la mai multe concursuri de muzică sau de debut literar, în diverse locuri, pentru a-și câștiga o poziție de prestigiu. De reușit, reușesc doar câțiva dintre ei. Deși e plină lumea de cei care vor să te facă să le citești cărțile

1. Termen folosit adeseori peiorativ pentru a desemna persoanele cu o pasiune exagerată pentru anime, manga, jocuri video etc.

sau să le ascuți interpretările, și unii și alții sunt parte a unei industrii în declin, iar numărul celor care îi citesc sau care îi ascultă este în continuă scădere.

Mieko a surâs amar. Vârsta celor care iubesc muzica clasică e din ce în ce mai înaintată peste tot în lume, iar atragerea de oameni tineri care să o aprecieze e cu adevărat o chestiune arzătoare în această industrie.

Mayumi a continuat:

— Tot la fel în cele două lumi e și atunci când apeși intenționat pe o clapă greșită și când, la prima vedere, totul arată foarte rafinat. Oamenii nu au ochi decât pentru perfecțiunea scenei, dar pentru a ajunge acolo se studiază sau se scrie aproape tot timpul, ore întregi petrecute în izolare, exersând, scriind.

Cu siguranță că a apăsa încontinuu pe aceeași clapă greșită e ceva care face ca cele două profesii să semene. Mieko era de acord. În vocea lui Mayumi simțea o notă de masochism.

— Și, cu toate astea, atât numărul concursurilor, cât și cel al debuturilor literare este în creștere. Și toată lumea caută oameni noi. De ce? Pentru că în ambele cazuri e vorba despre meserii în care e foarte greu să continui. E o lume din care se dezertează enorm, și atunci, dacă nu se lărgeste mereu aria, dacă nu apar constant concurenți, cei care poartă responsabilitatea se împuținează și domeniul se restrânge. De aceea toată lumea caută fără încetare noi începturi.

— Dar costurile sunt diferite, i-a răspuns Mieko. Ca să scrii un roman, cheltuielile nu sunt mari, dar voi știți *cât investim noi?*

În privința asta, simțeau la fel la fel. Mayumi a dat din cap și a început să numere pe degete.

— Bani pentru instrumente, bani pentru partituri, bani pentru lecții. Și apoi, taxe pentru spectacole, cheltuielile cu aranjamentele florale, costurile pentru ținută. Cheltuielile cu studii în străinătate, la care se adaugă transportul. Mai era ceva? A, da. Câteodată mai plătești și chiria pentru sala de concert și mai sunt și cheltuielile cu personalul. Și dacă faci și un CD, costurile te duc uneori foarte aproape de o producție independentă. Mai intră și cheltuielile cu publicitatea, cu fluturașii.

— Nu-i o meserie pentru săraci, s-a înfiorat Mayumi.

Mieko a zâmbit afectat.

— E o meserie foarte frumoasă. Concertele nu sunt înregistrate, se țin în direct, iar atunci când ajungi la destinație, faci adesea cunoștință cu un instrument nou. Există printre muzicieni și aceia care-și duc propriul instrument